Дівчина в поїзді

Вперше було опубліковано в Grand Magazine, лютий 1924 рік.

— Ось так!, — похмуро відмітив Джордж Роуленд, розглядаючи похмурий фасад старовинної будівлі, яку він щойно залишив.

Можна сказати будинок представляв силу грошей. Саму міць грошей уособлював Вільям Роуленд, дядько вищезазначеного Джорджа. Та міць дозволяла дядьку бути вільним у своїх діях та слова. Ця безмежна свобода дозволила йому на протязі десяти хвилин після того, як племінник, спадкоємиць всіх багатств, постав перед його ясними очами зробити неймовірну метаморфозу. Багатообіцяльний працівник Джордж з краколомною кар'єрою та світлими майбутнім поповнив лави величезної армії безробітних.

— В цьому одягу мені не дадуть і допомоги по безробіттю, — похмуро відмітив Роуленд, – хисту до вільних мистецтв у мене немає, хоча дядько заявляє, що "ти, юначе, зможеш потурбуватися про себе сам".

Це була щира правда, костюм Джорджа являв собою тріумфом кравецького мистецтва. Він був розкішний. Соломон і лілії були ніщо перед костюмом Джорджа. Але людина не може жити з одного костюма, що найменше вона повинна володіти якимось ремеслом. Містер Роуленд дуже страждав від цього факту.

— А все за тої вчорашньої огидної вистави, — сумно промовив він.

"Огидна вистава" відбулася в Королівській Опері, містер Роуленд повернувся з неї досить пізно. Чи рано? Він точно не пам'ятав. Дядьків дворецький Роджер, надійних хлопець, зумів би, без сумніву, більш детально розказати про його повернення. Тяжка голова, чашка міцного

чаю та прибуття в офіс без п'яти хвилин дванадцять замість половини дев'ятої, віщували катастрофу. Старий містер Роуленд, що двадцять чотири роки зносив всі вибрики спадкоємця, раптом показав себе в новому світлі.

Недоладні репліки Джорджа, його голова ще боліла від недосипання та бриніла мов музичний інструмент, лише додали багаття у вогонь. Декількома коротким фразами Вільям Роуленд послав племінника у великий світ заробляти гроші, а сам повернувся до вивчення розробки нафтоносних полів у Перу.

Джордж Роуленд струсив офісний порох з ніг своїх та направив стопи геть з Лондонського Сіті. Джордж був практичний юнак. Добрий ланч, подумав він, зможе допомогти по новому оцінити ситуацію. Так він і зробив. Потім зайшов до родового особняка. Відкрив двері дворецький Роджерс. Його обличчя було незворушне, його не здивував факт, що Джордж прийшов в незвичну годину.

— Доброго дня, Роджер. Ти можеш спакувати мої речі? Я їду.

— Так, сер. Як довго ви будете відсутні, сер?

— За ради бога, Роджер. Я збираюсь в колонії

— Справді, сер?

— Так. Якщо буде підхожий корабель. Ти знаєш розклад руху кораблів, Роджерс?

— Яку колонію ви збираєтесь відвідати, сер?

— Я ще не думав над цим питанням. Скажімо Австралія. Яка твоя думка?

-

Роджерс кашлянув.

— Добре, сер. Я чув, що це добра можливість для тих, хто хоче працювати.

Містер Роуленд з цікавістю подивився на нього.

— Саме так, Роджерс. Я сам так думаю. Але я не поїду до Австралії, сьогодні в усякому разі. Ти можеш принести мені географічний словник? Ми можемо вибрати щось ближче і прийнятніше.

Роджерс приніс великий том. Джордж відкрив його та почав швидко листати.

— Пертшир, Шотландія …занадто далеко. Околиці Лондона, Патні Бридж…занадто близько. Графство Кент, містечко Рамсгейт на узбережжі. .. Ні, думаю, що там занадто холодно для мене. Дивина! Місцина під назвою замок Роулендів. Ти чув, щось про нього, Роджер?

— Так, сер. Вам потрібно на вокзал Ватерлоо.

— Ти надзвичайний хлопець, Роджер. Ти знаєш все. Отже Роулендський замок. Цікаво, що то за місцина?

— Насмілюсь сказати, сер, це невелике село.

— Все складається як найкраще, можливо сконцентрувати увагу на чомусь одному. Ці невеликі сільські містечка ще зберігають феодальний дух. Наші імена співзвучні. Останньому з прямих нащадків Роулендів слід оцінити дух замку Роулендів. Цікаво, чи можуть вони признати мій майорат.

Він зі стуком закрив енциклопедію.

— Справу вирішено. Спакуєш мені невеликий чемодан, Роджер? Мої подяки нашому повару і до речі чи не може він дати на деякий час свого кота. Коли ти стаєш лордом, кіт — це головне.

— Дуже жаль, сер, але ваше прохання не можливо виконати.

— Сьогодні вранці кішка привела 8 кошенят.

— Дивно. Я чув, що його звали Пітер.

— Саме так, сер. Це був великий сюрприз для всіх нас.

— Випадок безвідповідального хрещення та невиразних статевих ознак, чи не так? Що ж поїду без кота. Тільки спакую речі зараз же. Добре?

— Саме так, сер

Роджер хвилину вагався, а потім сказав

— Вибачте мені за вільність, сер, але я б на вашому місці не особливо переймався тим, що містер Роуленд сказав цього ранку. Він вечеряв в місті на передодні і….

— Не говори мені більше ні слова, — промовив Джордж, — Я все зрозумів.

— Будучи схильний до подагри…

— Знаю, знаю. Для тебе був досить напружений вечір, вірніше для нас обох. Але твердо вирішив відвідати містечко Роулендський замок,

можливу колиску мого роду. Гарно звучить, треба буде запам'ятати для промови. В усякому разі телефонуй мені туди або давай рекламні оголошення у вранішні газети ? ...Тепер... на Ватерлоо!...як казав Велінгтон перед битвою.

В той день залізничний вокзал Ватерлоо мав непоказний вигляд. Містер Роуленд знайшов поїзд, який повинен був доставити до місця призначення. Здавалось то був поїзд-примара, ніхто не сідав до нього, не було натовпу проводжаючих. Містер Роуленд заніс речі у купе першого класу, що знаходився біля голови поїзда. Лондон оповив туман. Пасма туману то підіймалися вверх, то знову оповивали всі навколишні предмети. Залізнична платформа була безлюдна, чулось лише астматичне дихання паровоза.

Аж раптом події стали розвиватися з надзвичайною швидкістю. Спершу з'явилася дівчина. Вона відкрила двері, заскочила до купе і схвильована промовила до Роуленда, який почав уже дрімати: "Ох! Сховайте мене! Будь ласка, сховайте мене!"

Джордж був людиною дії і не став задавати непотрібних запитань. Було лише одне місце в купе, де можна було сховатися – під сидінням. За шість секунд дівчина залізла в схованку, чемодан Джорджа був недбало був покладений на сидіння для маскування. За мить у вікні купе з'явилось оскаженіле обличчя.

— Моя племінниця! Вона тут. Я хочу бачити мою племінницю.

Джордж затамувавши подих, сидів у кутку та вдавав, що пильно вивчає спортивну колонку у вечірній газеті. Він відклав газету з виглядом заглибленою в себе людини.

— Вибачте, сер. Ви щось хотіли?, — ввічливо перепитав він

— Моя племінниця! Що ви з нею зробили?

Виходячи с того, що кращий захист це напад, Джордж заволав, чудово імітуючи обурення свого дядька: "Якого дідька! Що ви маєте на увазі!?" З того боку оторопіли від такого нападу. Це був товстун, що відсапувався від швидкого бігу. Він мав коротку стрижку та пишні вусами. Горловий акцент та манера триматися вказувала на те, що чоловік був більш звичний до військової форми, ніж до цивільного одягу. Як чистокровний британець, Джордж мав упередження до іноземців, особливо якщо вони схожі на німців.

— Що ви маєте на увазі, — сердити перепитав він.

— Вона зайшла в середину, — відказав товстун, — Я бачив її. Що ви з нею зробили?

Джордж відкинув газету і висунувся з вікна.

— Що!?, — закричав він, — Це шантаж. Але ви не на того напали. Я читав про вас все в сьогоднішній "Дейлі Мейл". Охорона, охорона!

На галас вже поспішав працівник вокзалу.

— Сюди, — сказав містер Роуленд, з виглядом люди з вищого світу, що звертається до нижчого стану, — Це чоловік набридає мені і намагається мене шантажувати. Лише уявіть, він стверджує, що я сховав його племінницю. Я чув, що існує ціла банда іноземців, які роблять подібні речі. Це слід зупинити. Ви схопите його, чи не так? Ось моя візитівка на всякий випадок.

Працівник вокзалу переводив погляд з одного на іншого. Він повинен був зробити вибір поміж ницим іноземцем та респектабельним, гарно одягнутим джентльменом, котрий мандрує першим класом. Він поклав руку на плече іноземця.

— Слухайте. Ідіть звідси.

У незнайомця закінчився запас англійської і він вибухнув пристрасною промовою на своїй рідній мові.

— Досить, — сказав працівник вокзалу, — Відступіть назад. Поїзд зараз відправляється.

Почулися свистки, замайоріли прапорці. Ривок і поїзд рушив. Джордж залишив свій пост, коли поїзд проминув платформу. Він взяв свій чемодан і поклав його на полицю.

— Все добре. Ви можете виходити, — підбадьорливо сказав він

Дівчина видерлась на зовні.

— Ох, — зітхнула вона, — Як я можу вам віддячити?

— Все добре. Дрібниці, запевняю вас, — безтурботно відказав Джордж

Він підбадьорливо посміхнувся. В її очах промайнуло легко замішання, здавалось вона загубила якусь річ. За мить вона побачила себе у вузькому дзеркалі і зойкнула від несподіванки.

Чи прибирали вагон, чи ні — невідомо, але під сидіннями навряд чи. Вигляд незнайомки демонстрував якість роботи прибиральників. Здавалось весь бруд та пил зібрався на одязі. Джордж не мав часу розгледіти дівчину, занадто мало часу було від її появи до зникнення під сидіннями. Але він відмітив, що це молода стрункa, добре одягнута, охайна дівчина. Хоча тепер невеликий червоний капелюшок був зіжмаканий, а на обличчі були пасма бруду.

— Ой!, — зойкнула дівчина

Вона кинулась до своєї сумочки. Джордж з тактом справжнього джентльмена, відвернувся до вікна, уважно оглядаючи вулиці Лондона на південь від Темзи

— Як я можу вам подякувати?, — запитала дівчина знову.

Сприймаючи питання як натяк до продовження розмови, Джордж відвернувся від вікна, щоб знову відмовити у ввічливій манері, але вигляд незнайомки додав теплоти в його голос. Дівчина була красунею! Ніколи, Джордж не бачив такої красивої дівчини. Його манери стали ще більш вишуканішими.

— Ви зіграли блискуче, — палко промовила дівчина.

— Пусте. Найпростіша річ у світі. Не варто дякувати, — промимрив Джордж.

— Ні, ви були надзвичайні, — твердо повторила вона.

Без сумніву дуже приємно, коли прекрасна дівчина захоплено дивиться у твої очі й каже, що ти надзвичайний. Джордж насолоджувався хвилиною слави. Потім запанували незручна тиша. Видавалося природним, що дівчина прояснить ситуацію, але вона лише почервоніла.

— Звучить дуже дивно, — промовила вона, — але я боюсь, що не зможу пояснити цей випадок

Вона поглянула на нього з жалібним виглядом.

— Ви не можете пояснити?

— Ні

— Звучить грандіозно, — захоплено сказав Роуленд

— Перепрошую. Що ви маєте на увазі?

— Я кажу, що звучить грандіозно. Все схоже на одну з тих історій, що читаєш на ніч. В першому розділі героїня завжди каже – "я не можу пояснити". Звичайно вона врешті решт все пояснює, хоча нема причини чому б не зробити це одразу, за виключенням того, що б зникла основна фабула повісті. Надіюсь, що справи стосуються секретних документів надзвичайної ваги і … Балканського експреса. Я обожнюю Балканський експрес.

Дівчина кинула на нього підозрілий погляд.

— Що ви маєте на увазі під Балканським експресом?, — різко запитала вона

— Надіюсь, що не був дуже нав'язливим, — похапцем продовжив Джордж, — Певно ваш дядько мандрував цим експресом.

— Мій дядько.., — почала вона, — мій дядько..

— Так я і думав, — доброзичливо промовив Джордж, — я сам маю дядька. Ніхто не винен, що має дядечка. Коли я дивлюсь на свого, то видається, що природа трохи недопрацювала.

Дівчина щиро розсміялась. Коли вона почала говорити, то Джордж вловив незначний іноземний акцент, хоча одразу прийняв її за англійку.

— Ви надзвичайна людина, містер…

— Роуленд. Для друзів просто Джордж.

— Моє ім'я Елізабет.

Вона раптом замовкла.

— Мені подобається ім'я Елізабет, — почав говорити Джордж, щоб приховати її замішання, — Надіюсь вас ніхто не називає Бетсі, чи подібним скороченим ім'ям?

Вона похитала головою.

— От і добре, — продовжив Джордж, — тепер, коли ми познайомились, наші справи підуть краще. Елізабет якщо ви встанете, то я допоможу почистити ваше пальто.

Вона покірно встала і Джордж допоміг привести до ладу її пальто.

— Дякую вам, містер Роуленд

— Джордж, для друзів просто Джордж, запам'ятайте. Ви ж не можете, увірвавшись в моє купе, залізти під сидіння, змусивши брехати вашому родичу, відмовити мені в дружбі!

— Дякую Джордж

— Вже краще.

— Як я виглядаю?, — запитала Елізабет, розглядаючи себе.

— Ви виглядаєте…У вас нормальний вигляд, — запинаючись сказав Джордж

— Розумієте…трапилось так раптово – почала пояснювати дівчина.

— Що трапилось, то трапилось

— Він побачив нас в таксі, потім на станції я кинулась сюди, знаючи, що він переслідує мене. До речі, куди прямує цей поїзд?

— В замок Роуландів.

— В замок Роуландів?, — в замішанні перепитала дівчина.

— Не одразу звичайно. Лише після декількох зупинок. Я припускаю, що ми там будемо тільки увечері. Стара Південно-Східна залізниця дуже надійна, але дуже повільна. Певно вони притримуються усіх старих традицій.

— Не знаю, чи потрібно мені їхати в замок, — з сумнівом проговорила Елізабет.

— Ви мене ображаєте. Це чудове місце

— Ви були там?

— Не зовсім. Але, якщо ви так бажаєте, ви можете зійти на інших зупинках – Уокинг, Вейбрідж, Вімблдон. Десь цей поїзд має зупинитися.

— Ви праві. Я можу зійти й дістатися до Лондона на таксі. Це непоганий план.

Як тільки вона промовила останні слова, поїзд почав гальмувати та стишувати хід. Роулен подивився на дівчину самим чарівним своїм поглядом.

— Чи можу я щось ще для вас зробити?

— Ні, ви й так зробили занадто багато, — дівчина раптом замовкла, — я .. як би я могла пояснити..

— За ради бога не робіть цього! Це все зіпсує. Але може я чимось можу допомогти? Відвести секретні папери до Вени, чи щось подібне? Завжди повинні бути секретні папери. Дайте мені шанс.

Поїзд зупинився Елізабет швидко вискочила на платформу. Вона обернулася і заговорила з ним через вікно.

— Ви впевнені? Ви дійсно щось хочете зробити для нас…для мене?

— Для вас я зроблю все на світі

— Навіть якщо я вам нічого не розповім?

— Про це навіть не варто згадувати!

— Навіть якщо це буде небезпечно?

— Це навіть буде краще.

Вона повагавшись хвилину, здавалось щось вирішила.

— Нахиліться до вікна. Дивіться на платформу, немов щось там розглядаєте.

Роуленд слухняно прослідкував інструкціям.

— Бачите того чоловіка з невеликою чорною борідкою в легкому пальто? Слідуйте за ним, спостерігайте куди він піде і що робитиме.

— Це все ?, — запитав Роуленд, — Але що?…

Вона його перебила.

— Подальші інструкції вам пришлють. Спостерігайте за ним й охороняйте ось це, — вона тицьнула йому в руки невеликий пакет, — Оберігайте як зіницю ока.

Поїзд рушив. Роуленд спостерігав як висока доладна фігура Елізабет сходить с платформи. В руках він міцно стискав загорнутий в папір пакунок. Решта поїздки пройшла без усяких пригод. Поїзд їхав повільно, зупиняючись на кожній станції. При кожній зупинці Джордж висовував голову, спостерігаючи за незнайомцем. Коли зупинку були довгими, він виходив з поїзда та прогулювався по платформі, впевнюючись, що чоловік залишається на місці.

Чорнобородий чоловік зійшов на кінцевій зупинці поїзда в Портсмуті. Він зайшов до другорядного готелю і зняв номер. Роуланд забронював кімнату в тому ж готелі.

Їх кімнати знаходилися по сусідству. Таке розташування цілком вдовольнило Джорджа. Він був новачок в мистецтві стеження, але старався з усіх сил, намагаючись завоювати довіру Елізабет.

В обід столик Джорджа знаходився неподалеку від об'єкта спостереження. Кімната була напівпорожня, більшість публіки складали комерсанти, респектабельні джентльмени, котрі не жалілися на відсутність апетиту. Один невеликий чоловік з рудим волоссям та вусами привернув до себе увагу Джорджу. Здавалось він теж зацікавився Джорджем. Він закінчив їсти й запропонував випити та зіграти в більярд. Джордж ввічливо відмовився, спостерігаючи, як бородатий чоловік одягнув пальто та капелюх. За мить він був вже на вулиці, намагаючись освоїти мистецтво стеження. Погоня була довга та втомлива, здавалося їй не буде кінця. Після того як чоловік пройшов вулицями Портсмута десь зо 4 милі, він повернувся до готелю. Джордж йшов назирці. У нього з'явилася підозра, що чоловік знав про стеження.

Він обдумував це в холі готелю, коли двері відчинилися і зайшов рудий коротун. Очевидно він теж був на прогулянці.

Раптом до нього звернулася красива дівчина з рецепції.

— Містер Роуленд, чи не так? Два джентльмени запрошують ваш на зустріч. Два іноземці. Вони розташувалися в невеликій кімнаті у кінці холу.

Здивований Джордж розшукав кімнату. Два чоловіки, що знаходились в ній, піднялися і церемонно вклонилися

— Містер Роуленд? Без сумніву, сер, визнаєте хто ми.

Джордж уважно оглядів чоловіків. Промовець був сивоволосим чоловік з гонористим обличчям й мав прекрасну англійську мову. Другий незнайомець був високий прищуватий молодий чоловік з білявим волоссям і тевтонськими рисами обличчя, які зараз були спотворені люттю. З полегшенням виявивши, що присутні не мають нічого спільного з незнайомцем з вокзалу Ватерлоо, Джордж люб'язно промовив:

— Прошу сідати джентльмени. Я дуже радий знайомству з вами. Вип'єте щось?

Старший чоловік підняв руку в заперечливому жесті.

— Дякую, лорд Роуленд, не зараз. Ми маємо до вас нагальну справу – можете відповісти на декілька запитань?

— Дуже мило з вашого боку, що ви присвоїли мені перський титул. Жаль, що ви відмовились від віскі. Що за нагальні питання?

— Лорд Роуленд, ви залишили Лондон в компанії з леді, а прибули один. Куди поділася леді?

Джордж встав

— Я не розумію вашого питання, — промовив він холодно, намагаючись витримувати тон героїв з роману, — Маю честь відкланятись панове.

— Але ви зрозуміли про що йдеться. Чудово зрозуміли, — раптом закричав молодик, — Що ви зробили з Алексою?

— Спокійніше, — прошепотів другий, — Прошу вас заспокоїтись.

— Можу вас запевнити, — сказав Джордж, — я не знаю леді з таким іменем. Це якась помилка.

Літній чоловік пильно подивився на нього

— Навряд чи, — сухо промовив він, — Я взяв на себе сміливість переглянути реєстраційну книгу. Ви записалися під ім'ям містер Роуленд з замку Роулендів.

Джордж почервонів.

— То був лише невеликий жарт, — промимрив він

— Відмовка. Годі витрачати даремно час. Де її Величність?

— Ви маєте на увазі Елізабет…

Молодик аж підскочив від люті.

— Нахабна тварина! Говорити так про неї.

— Гадаю, ви чудово розумієте, — продовжив інший, — що йдеться про гранд-принцесу Катонії Анастасію Софію Александру Марію Хелену Ольгу Елізабет

— Ух!, — лише міг відповісти Роуленд.

Він намагався зібратися з думками, пригадуючи щось про Катонію. Наскільки він пам'ятав, це було невеличке королівство на Балканах, де нещодавно трапилася революція.

— Очевидно ми маємо на увазі одну і ту ж персону, — промовив він приязно, — тільки я її називаю Елізабет.

— Ви дасте мені сатисфакцію, — сердито просичав молодик, — Ми будемо стрілятися

— Стрілятися?

— Дуель!

— Я ніколи не б'юся на дуелях, — твердо промовив Роуленд

— Чому? — неприємно перепитав молодик

— Я дуже боюся виду крові.

— Ах, раз так? Тоді я розіб'ю вам хоч носа

Молодик оскаженіло накинувся на співрозмовника. Але трапилась дивина. Раптом тіло нападника описало півколо і з гуркотом упало до

долу. Він поволі піднявся з виразом повного непорозуміння. Містер Роуленд увічливо посміхався.

— Як я вже казав, я боюся крові. Ось чому вимушений був вивчати джиу-джитсу.

Запанувала тиша. Два іноземці з недовірою дивилися на симпатичного молодого чоловіка, немовби зважуючи, яка ще небезпека може ховатися за його люб'язними манерами. Молодший тевтонець побілів від люті.

— Ти пошкодуєш про це, — просичав він.

Його старший супутник стримав свої почуття.

— Це ваше останнє слово, лорд Роуленд? Ви відмовляєтесь розповісти про находження ЇЇ Високості?

— Я не знаю її місце знаходження

— Насмілюсь не повірити вам, сер.

— Насмілюсь сказати, що ви дуже недовірливі, сер.

Його молодший компаньйон трохи заспокоївсь і сказав:

— Це не кінець. Ви ще про нас почуєте.

І два чоловіки залишили кімнату

Джордж провів рукою по лобі. Події розгорталися з приголомшливою швидкістю. Здається він став дієвою особою в міждержавному європейському скандалі.

— Це навіть може означати нову світову війну, — з деякою гордістю промовив до себе Джордж.

І почав розшукувати у чоловіка з чорною бородою. З великим полегшенням він побачив його в кутку вестибюля. Джордж сів в протилежному кутку. Хвилини через три бородань піднявся та рушив до своєї кімнати. Провівши його до дверей Джордж з полегшенням зітхнув.

— Мені потрібно поспати, — промимрив він, — і це погано.

Раптом йому спало на думку. А що коли чоловік з бородою помітив, що Джордж шпигує за ним? Може він зникне вночі, коли Джордж буде спати сном праведника? Кілька хвилин він роздумував над проблемою і почав розпускати свою вовняну панчоху світлого кольору, аж поки не отримав нитку необхідної довжини. Потім він тихо вийшов з кімнати та прив'язав нитку до вивіски для персоналу, що висіла на ручці дверей. На іншому кінці мотузки він прикріпив невеликий срібний дзвіночок, спомин про проведений вечір в опері. Джордж подивився на проробленую роботу з великим задоволенням. Будь-яка спроба бороданя залишити номер не залишиться непоміченою.

Вирішивши проблему Джордж не тратив даремно часу на облаштування ліжка. Він лише дбайливо поклав маленький пакунок під подушки й замислився. Його плутані думки можна було передати такими словами: "Анастасія Софія Марія Олександра Ольга Елізабет. Здається я назвав всіх. Цікаво..."

Сон не йшов. Що це все означає? Який зв'язок між втечею принцеси, запечатаним пакетом та чоловіком з чорною бородою. Від чого рятується велика княгиня? Чи було відомо його переслідувачам про пакет? Врешті решт, що було в цьому пакеті? Не знайшовши відповіді на ці питання, містер Роуленд непомітно заснув.

Він прокинувся від слабого дзеленькання. Щоб прийти до тями та зрозуміти ситуацію Джорджу знадобилося півтори хвилини. Він скочив на ноги, одягнув капці, обережно відкрив двері та вислизнув у коридор. Слабка тінь в кінці коридору вказала напрямок руху його сусіда. Рухаючись як можна тихіше, містер Роулен поспішив слідом. Він вийшов вчасно, щоб побачити, як бородань зникає за дверми ванної кімнати. Все це видавалось дуже загадковим, оскільки така ж кімната знаходилася якраз напроти їх номерів. Через щілину прикритих дверей він помітив, як чоловік став на коліна неподалік ванної та почав щось робити біля плінтуса. В такій позі він залишався хвилин п'ять, і потім звівся на ноги. Джордж розсудливо вирішив відступити.

Сховавшись за дверима свого номеру, він спостерігав як незнайомець повернувся у свою кімнату.

— От і добре, — сказав до себе Джордж, — Таємниця ванної кімнати відкриється вранці

Він ліг у ліжко та засунув руку під подушку для того, щоб пересвідчитись, що пакет був на місці. За мить його охопила паніка. Пакет зник!

Вранці Джордж поснідав яйцями та беконом, не перестаючи карати себе за втрату. Він провалив доручення Елізабет. Він допустив, щоб коштовний пакет вкрали, "Таємниця ванної кімнати" виявилась не варта тухлого яйця. Без сумніву, Джордж виставив себе повним дурнем. Після сніданку він піднявся наверх. На поверсі стояла зніяковіла покоївка.

— Щось трапилось, вельмишановна, — привітно запитав Джордж

— Джентльмен, сер. Ваш сусід. Він просив розбудити його о пів дев'ятій. Я стукаю, але немає ніякої відповіді і двері замкнені.

— Не знаю, що і сказати, — відповів Джордж. Тяжкі передчуття здавили йому груди.

Він поспішив до своєї кімнати. Всі його плани розвіялися вмить від того, що побачив у кімнаті. На туалетному столику лежав пакунок, вкрадений напередодні!

Він підняв пакунок та оглянув його. Без сумніву, то був той самий пакунок, але печатка була зламана. Повагавшись хвилину, він розгорнув його. Якщо інші люди бачили зміст, то не було резону чому б йому не заглянути в середину. Окрім того, ймовірно, що вміст пакунка вкрали. В пакунку виявилася невелика коробка, в яких за звичай зберігають коштовності.

Джордж відкрив її. Всередині на шовковому полоті знаходилася каблучка. Він взяв її та уважно роздивився. Не було жодної ознаки, що то була весільна каблучка. Зі стогоном Джордж опустив голову на руки.

— Безумство, — прошепотів він,— Це якесь безумство. Цілковите безумство. В цьому немає ніякого сенсу.

Раптом він згадав про покоївку і помітив широкий парапет за вікном. Як би не ці події Джордж навряд чи звернув увагу, але зараз охоплений гнівом та цікавістю він пильно придивлявся до кожної дрібниці. За мить він був на підвіконні, а ще через декілька секунд дивився у вікно сусіднього номеру, який займав бородань. Вікно було відчинене, а кімната пуста. Трохи далі була пожежна драбина. Тепер було зрозуміло як зник незнайомець.

Джордж зайшов в кімнату через вікно. Речі незнайомця були розкидані по кімнаті. Тут повинен бути ключ, який пролив би світло на дивні події, що трапилися з Джорджем. Він почав пильно оглядати речі, починаючи з великого пошарпаного чемодану.

Ледве чутний незрозумілий звук привернув його увагу. Джерело звуку безсумнівну знаходилося в кімнаті. Його погляд упав на велику шафу. Джордж підійшов до шафи й з гуркотом відкрив двері. Звідти вискочив чоловік, який одразу потрапив в обійми Джорджа. Вони впали й почали качатися по полу. Супротивник був досить вправний. Джорджу не допомогли навіть навички по боротьбі. Захекавшись, вони відштовхнули один одного. Нарешті Джордж зумів розгледіти свого противника. Це був коротун с рудими вусами.

— Якого дідька ви тут робите? – закричав Джордж.

Не говорячи ні слова, чоловік витягнув візитну картку і вручив її Джорджу.

— Детектив Джеральд, Скотланд-Ярд, — вголос прочитав Джордж

— Саме так, сер. Не хочете розповісти все, що знаєте про цю історію

— Хочу? Чи я хочу?, — задумливо промовив Джордж, — Знаєте інспектор, ви праві. Ми можемо поговорити в більш прийнятному місці?

У тихому кутку бару Джордж все розповів інспектору. Детектив Джеральд слухав зі співчуттям.

— Як ви сказали, сер, все дуже заплутано, — сказав він, коли Джордж закінчив свою розповідь. – Я й сам не можу багато чого добрати. Але на деякі питання я зможу дати чітку відповідь. Я спостерігав за Марденбегом (ваш друг бородань) і вами з того часу, як ви піднялися нагору. Я спостерігав за ним, але ваша поведінка видалася мені підозрілою. Я прокрався у вашу кімнату після того, як ви вийшли вслід за сусідом, знайшов невеликий пакет під вашою подушкою. Коли я його відкрив, то не побачив, чого шукав і при першій ліпшій нагоді повернув його у вашу кімнату.

— Так речі поступово стають на свої місця, — міркував Джордж, — Здається я був досить незграбний.

— Я б так не сказав, сер. На початківця ви діяли досить непогано. Ви говорите, що вранці зайшли до ванної та забрали лист зі схованки?

— Так, але то був лише любовний лист, — похмуро відказав Джордж, — Його потрібно знищити, я не маю наміру втручатися в життя цього небораки.

— Ви дозволите поглянути на нього сер?

Джордж витягнув листа з кишені та протягнув його інспектору. Той розгорнув лист паперу.

— Любовна історія це одне, але коли проведете лінії від крапки над "і" в цьому листі, то отримаєте зовсім інший результат – план захисту Портсмутської гавані.

— Що!?

— Так. Ми вже довгий час стежимо за цим чоловіком, але він був занадто розумний. До того ж більшість роботи за нього виконувала жінка.

— Жінка, — тихим голосом перепитав Джордж, — І як її звуть?

— Вона має багато імен. Але більшості вона відома під ім'ям Бетті Брайтейс. До речі, має дуже гарну зовнішність.

— Бетті … Брайтейс, — промовив Джордж, — Дякую вам інспектор.

— Вибачте мені, сер, але ви маєте не дуже добрий вигляд.

— Так, я дуже хворий. І думаю, що найкраще мені першим поїздом повернутися додому.

Інспектор подивився на годинник.

— Скоро буде поїзд, але краще почекати експреса

— Це не грає ролі, — похмуро відповів Джордж, — Не має поїзда повільнішого за того, яким я їхав вчора.

Сидячи у вагоні першого класу, Джордж уважно вивчав новини. Раптом він випростався і ще раз уважно перечитав замітку в газеті.

"Вчора в Лондоні відбулася романтичне весілля лорда Роланда Гая, другого сина маркіза Аксмістра з принцесою Анастасією. Час та місце церемонії трималась в глибокій таємниці. Після подій в Катонії, принцеса жила в Парижі зі своїм дядьком. Вона познайомилась лордом Роналдом, коли той був секретарем при Британському посольстві в Катонії".

— Ну, я ...

Роуленд не мав слів, щоб висловити свої почуття. Він дивився по перед себе, ні нащо не звертаючи увагу. В цей час поїзд зупинився на невеликій станції, у вагон зайшла жінка і сіла напроти нього.

— Добрий ранок, Джордж, — ніжно промовила вона.

— Боже мій, — скрикнув Джордж, — Елізабет!

Вона посміхнулася найчарівнішою посмішкою.

— За ради бога! Скажіть мені! Ви принцеса Анастасія чи Беті Брайтейс?

Вона вражено подивилася на нього.

— Жодна з них. Я — Елізабет Гай. Тепер я можу все розповісти й принести вибачення. Розумієте, Роланд, мій брат, закохався в Алексу..

— Ви маєте на увазі принцесу?

— Так, але друзі називають її Алекс. Так от Роланд був закоханий в неї, вона теж його кохає. Революція застала Алексу в Парижі. Вони тільки збиралися оголосити про одруження, як старий Штурм, прем'єр-міністр, наполіг, щоб вони розірвали заручини, та одружилася з принцом Карлом, її кузеном. Жахливий тип, я повинна вам сказати..

— Цілком згоден, я зустрічався з ним.

— Принцеса просто ненавидить його. Старий принц Устрік заборонив їй бачитись з Роландом. Вона втекла в Лондон, де ми й зустрілися. Ми телеграфували Роланаду, який був в Шотландії. В останню хвилину, коли ми їхали на весілля, то стикнулися з Устріком. Звичайно він кинувся за нами. Ми божеволіли. Він б влаштував жахливу сцену, окрім того він її охоронець. І тут мені прийшла в голову блискуча ідея – помінятися місцями. Зараз жінок запам'ятовують лише по одягу. Я одягла червоний капелюшок та коричневе пальто Алек, а вона — моє сіре. Ми сказали їхати на Ватерлоо, я вискочила з таксі і кинулася на вокзал. Старий Устрік побіг за червоним капелюшком, не зважаючи на того, хто залишився в таксі. Потім я зайшла у ваш вагон і здалася на вашу ласку.

— Все зрозуміло. А решта?

— Я повинна вибачитись за мій розіграш. Надіюсь ви не дуже гніваєтесь. Ви сприймали цю історію як таємницю, мов у шпигунських

романах. Я не могла втриматись і підтримала вашу гру. Я вибрала на платформі найбільш підозрілого чоловіка і доручила вам стежити за ним. Потім я вручила вам пакунок.

— Пакунок з весільним кільцем.

— Так, Алекс та я купили його, оскільки Роланд прибував з Шотландії безпосередньо перед весіллям.

— Бачу, що всі речі стають зрозумілими, коли дізнаєшся подробиці! Дозвольте, Елізабет.

Він зняв її ліву рукавичку та одягнув кільце на третій палець.

— Ось так. Після всіх подій каблучка не повинна пропасти даремно.

— Ох!, — вигукнула Елізабет, — але про вас нічого не знаю

— Ви знаєте, що я милий. До речі, це стосується і мене. Звичайно я знаю, що ви леді Елізабет Гай

— Джордж, ви сноб і мрієте потрапити в аристократичне середовище?

— У якійсь мірі. Але мій дядько жахливий сноб та кар'єрист. Коли він дізнається, що я збираюсь одружитись за вами й ми отримаємо титул, то одразу зробить мене партнером.

— Джордж! А він дуже багатий?

— Елізабет, ви дуже користолюбні?

— Я люблю тратити гроші. Але думаю і про батька. П'ять красунь дочок, голубої крові. Він просто мріє про багатого зятя.

— Хм. Деякі з шлюбів творяться на Небесах і підтверджують свою слушність на землі. Ми будемо жити в замку Роуландів. Думаю, що мешканці точно приймуть мій майорат з такою дружиною! Ох! Елізабет, дорога, звичайно це проти правил в аристократичному суспільстві, але я повинен тебе поцілувати.